Zbirka odločb sodne prakse

SKLEPNI PREDLOGI GENERALNEGA PRAVOBRANILCA
MACIEJA SZPUNARJA,
predstavljeni 25. oktobra 2016 [1]

Zadeva C-641/15

Verwertungsgesellschaft Rundfunk GmbH
proti
Hettegger Hotel Edelweiss GmbH

(Predlog za sprejetje predhodne odločbe, ki ga je vložilo Handelsgericht Wien (gospodarsko sodišče na Dunaju, Avstrija))

„Predhodno odločanje — Intelektualna lastnina — Direktiva 2006/115/ES — Člen 8(3) — Izključna pravica RTV organizacij — Priobčitev javnosti — Javno dostopni kraji ob plačilu vstopnine — Televizijski sprejemniki, nameščeni v hotelskih sobah“

Uvod

1. Vprašanje za predhodno odločanje v obravnavani zadevi se nanaša na razlago člena 8(3) Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine. [2] V tej določbi je za RTV organizacije predpisana izključna pravica, da dovolijo ali prepovedo zlasti priobčitev svojih oddaj javnosti na javno dostopnih krajih ob plačilu vstopnine.

2. Medtem ko se zdi, da razlaga pojma priobčitev javnosti ne postavlja resnih težav, pa je manj očitno dobro razumevanje pojma javno dostopen kraj ob plačilu vstopnine. Gre za vprašanje, ali je hotelsko sobo mogoče šteti za tak kraj. Odgovor na to vprašanje terja natančnejšo analizo zgodovine nastanka in cilja izključne pravice, določene v navedeni določbi, ki presega samo besedilo te določbe.

Pravni okvir

3. Člen 8(3) Direktive 2006/115 določa:

„Države članice za RTV organizacije predvidijo izključno pravico, da dovolijo ali prepovedo retransmisijo svojih oddaj na brezžični način, pa tudi priobčitev svojih oddaj javnosti, če do te priobčitve pride na javno dostopnih krajih ob plačilu vstopnine.“

4. Ta določba je bila v avstrijsko pravo prenesena s členom 76a Urhebergesetz (zakon o avtorski pravici), katerega besedilo je v bistvu enako besedilu navedene določbe Direktive 2006/115.

1 — Jezik izvirnika: poljščina.

2 — UL 2006, L 376, str. 28, in popravek v UL 2016, L 205, str. 27.

Dejansko stanje, potek postopka in vprašanje za predhodno odločanje

5. Družba Hetteger Hotel Edelweiss GmbH (v nadaljevanju: družba Hetteger Hotel Edelweiss), ki je tožena stranka v postopku v glavni stvari, je družba avstrijskega prava. Med drugim upravlja hotel v bližini mesta Grossarl (Avstrija). Sobe v tem hotelu so opremljene s televizijskimi sprejemniki, ki prek skupne antene v lasti hotela omogočajo sprejem programov različnih izdajateljev televizijskih programov.

6. Družba Verwertungsgesellschaft Rundfunk je družba za kolektivno upravljanje avtorskih in sorodnih pravic. Upravlja predvsem pravice številnih nacionalnih in tujih izdajateljev televizijskih programov, med drugim tistih, katerih oddaje so na voljo v hotelskih sobah družbe Hetteger Hotel Edelweiss.

7. Družba Verwertungsgesellschaft Rundfunk meni, da družba Hetteger Hotel Edelweiss z omogočanjem sprejema televizijskega signala v sobah hotela, ki ga upravlja, na javno dostopnem kraju ob plačilu vstopnine – v smislu določb, s katerimi se prenaša člen 8(3) Direktive 2006/115 – priobčuje oddaje izdajateljev televizijskih programov, katerih interese predstavlja ta družba za kolektivno upravljanje. Po njenem mnenju za dejavnost družbe Hetteger Hotel Edelweiss, ki v hotelske sobe namešča televizijske sprejemnike in v njih zagotavlja televizijski signal, velja izključna pravica izdajateljev televizijskih programov. Ta družba mora torej plačati nadomestilo za dovoljenje za to dejavnost.

8. Družba Verwertungsgesellschaft Rundfunk je tako pri predložitvenem sodišču zoper družbo Hetteger Hotel Edelweiss vložila tožbo, da bi se zadnjenavedeni naložilo, naj sporoči število sob v hotelu, ki ga upravlja, in do katerih televizijskih kanalov je v njih mogoče dostopati, ter da bi se ji naložilo plačilo odškodnine za priobčitev njihovih oddaj, ki je bila opravljena do zdaj.

9. Družba Hetteger Hotel Edelweiss izpodbija utemeljenost tega predloga, pri čemer trdi predvsem, da hotelske sobe niso javno dostopni kraji ob plačilu vstopnine v smislu določb, s katerimi se prenaša člen 8(3) Direktive 2006/115, tako da za dejstvo, da v njih priobčuje oddaje izdajateljev televizijskih programov, ne velja izključna pravica iz teh določb.

10. V teh okoliščinah je Handelsgericht Wien (gospodarsko sodišče na Dunaju, Avstrija) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo to vprašanje:

„Ali je pogoj ‚ob plačilu vstopnine' iz člena 8(3) [Direktive 2006/115] izpolnjen, če

— so v posameznih sobah hotela dani na voljo televizijski sprejemniki in upravitelj hotela prek njih omogoči sprejem signala različnih televizijskih in radiodifuznih programov (‚televizijski sprejemnik v hotelski sobi') in

— upravitelj hotela za uporabo sobe (s ‚televizijskim sprejemnikom v hotelski sobi') zahteva plačilo sobe na nočitev (‚cena za sobo'), ki obsega tudi uporabo televizijskega sprejemnika in prek njega omogočen dostop do televizijskih in radijskih programov?"

11. Sodišče je predložitveni sklep prejelo 3. decembra 2015. Stranki v postopku v glavni stvari, poljska vlada in Evropska komisija so predložile pisna stališča. Sodišče je na podlagi člena 76(2) Poslovnika odločilo, da se obravnava ne opravi.

Analiza

12. Predložitveno sodišče želi z vprašanjem za predhodno odločanje, ki ga postavlja v tej zadevi, v bistvu izvedeti, ali je treba člen 8(3) Direktive 2006/115 razlagati tako, da namestitev televizijskih sprejemnikov v hotelskih sobah in priobčitev televizijskega ali radijskega signala prek njih pomeni priobčitev oddaj RTV organizacij javnosti na javno dostopnih krajih ob plačilu vstopnine v smislu te določbe, in ali zanjo torej velja izključna pravica, ki jo imajo te organizacije v skladu z navedeno določbo.

Pojem priobčitev javnosti

13. V zvezi s pojmom priobčitev javnosti je Sodišče že razsodilo, da namestitev televizijskih sprejemnikov v hotelskih sobah in distribucija televizijskega signala prek njih pomeni dejanje priobčitve javnosti v smislu člena 3(1) Direktive 2001/29/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 22. maja 2001 o usklajevanju določenih vidikov avtorske in sorodnih pravic v informacijski družbi,[3] kar zadeva pravico avtorjev na njihovih delih,[4] ter v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115, kar zadeva pravico izvajalcev in proizvajalcev fonogramov do pravičnega nadomestila.[5]

14. Kot v stališčih v tej zadevi pravilno ugotavlja tožena stranka v postopku v glavni stvari, sta predmet in obseg varstva iz zadevnih določb v navedenih sodbah drugačna od predmeta in obsega varstva iz člena 8(3) Direktive 2006/115. Člen 3(1) Direktive 2001/29 namreč zadeva zelo široko pravico avtorjev, da dovolijo ali prepovedo priobčitev svojih del javnosti, ne glede na obliko in na kateri koli način. Člen 8(2) Direktive 2006/115 pa določa le pravico proizvajalcev fonogramov[6] in izvajalcev do enkratnega nadomestila za uporabo fonograma, ki je bil objavljen za priobčitev javnosti.

15. Radijske in televizijske oddaje so po drugi strani prav poseben predmet varstva, kar zadeva pravico do priobčitve javnosti. Obstoj oddaje je namreč pogojen z njenim oddajanjem in torej z obliko priobčitve javnosti.[7] Priobčitev javnosti v nasprotju z deli, njihovo izvedbo ali njihovim posnetkom[8] torej ni zgolj ena od oblik izkoriščanja oddaj, temveč je tudi element, ki je značilen za sam predmet varstva.

16. Vendar ta posebna značilnost radijskih in televizijskih oddaj kot predmeta varstva po mojem mnenju ne upravičuje tega, da se za pojem priobčitev javnosti v okviru prenosa signala sprejemnikom, nameščenim v hotelskih sobah, uporabi drugačna razlaga od tiste, ki jo je Sodišče podalo v navedenih sodbah.[9] Ob upoštevanju te sodne prakse torej menim, da je treba zagotavljanje televizijskega ali radijskega signala prek sprejemnikov, ki so nameščeni v hotelskih sobah, šteti za priobčitev oddaj RTV organizacij javnosti v smislu člena 8(3) Direktive 2006/115.

17. Zakonodajalec Unije je izključno pravico RTV organizacij kljub temu omejil na primere priobčitve javnosti na javno dostopnih krajih *ob plačilu vstopnine*. Preučiti je treba še torej, ali so hotelske sobe javno dostopen kraj ob plačilu vstopnine v smislu te določbe.

3 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 230.

4 — Sodba z dne 7. decembra 2006, SGAE (C-306/05, EU:C:2006:764, točka 47 in točka 1 izreka).

5 — Sodba z dne 15. marca 2012, Phonographic Performance (Irska) (C-162/10, EU:C:2012:141, točka 46 in točka 1 izreka).

6 — Gre za posnetek izvedbe glasbenih del z besedilom ali brez.

7 — Poljski izraz „program“, ki se uporablja v členu 8(3) Direktive 2006/115, ne odraža v celoti te posebne značilnosti, vendar terminologija v angleški (*broadcast*), francoski (*émission*) in nemški (*Sendung*) različici ne dopušča nobenega dvoma o tem, da so predmet varstva iz te določbe vsebine, ki jih oddajajo RTV organizacije.

8 — Vključno s posnetki radijskih in televizijskih oddaj, ki spadajo pod varstvo na področju priobčitve javnosti v skladu s členom 3(2)(d) Direktive 2001/29.

9 — Tej ugotovitvi ne nasprotuje niti sodba z dne 15. marca 2012, SCF (C-135/10, EU:C:2012:140), v kateri je Sodišče menilo, da predvajanje fonogramov v zobozdravstveni ordinaciji ni priobčitev javnosti v smislu člena 8(2) Direktive 2006/115. To sodbo je istega dne izdal isti senat, ki je izdal navedeno sodbo z dne 15. marca 2012, Phonographic Performance (Irska) (C-162/10, EU:C:2012:141). Različna presoja Sodišča v teh dveh sodbah torej izrecno kaže na to, da so hotelske sobe drugačen primer od zobozdravstvene ordinacije.

Pojem javno dostopnega kraja ob plačilu vstopnine

18. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari trdi, da so hotelske sobe na splošno dostopne le strankam hotela, torej osebam, ki so plačale ali ki morajo plačati nočitev, in da je možnost, ki jo imajo v zvezi z gledanjem televizijskih oddaj prek sprejemnikov, nameščenih v sobah, bistveni element storitve hotela, ki vpliva na ceno storitve, zato je treba hotelske sobe šteti za javno dostopen kraj ob plačilu vstopnine v smislu člena 8(3) Direktive 2006/115.

19. Besedilo navedene določbe lahko dejansko kaže na to, da bi jo bilo treba razumeti v zgoraj navedenem smislu. Namreč, če se – ne glede na zgodovino nastanka, cilj in vlogo člena 8(3) Direktive 2006/115 v sistemu avtorske in sorodnih pravic – upošteva sam izraz „javno dostopen kraj ob plačilu vstopnine“, je hotelsko sobo mogoče šteti za tak kraj.

20. Vendar pa podobno kot tožena stranka v postopku v glavni stvari, poljska vlada in Komisija menim, da taka razlaga ne bi bila niti v skladu z voljo zakonodajalca Unije pri sprejetju te določbe niti z vlogo, ki ji jo je treba pripisati v trenutnih tehničnih pogojih in razmerah na trgu.

Razlaga člena 8(3) Direktive 2006/115 glede na njegovo zgodovino nastanka

21. Direktiva 2006/115 je kodificirana različica Direktive Sveta 92/100/EGS z dne 19. novembra 1992 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski, na področju intelektualne lastnine.[10] Člen 8(3) Direktive 92/100 je ustrezal sedanjemu členu 8(3) Direktive 2006/115.

22. Ta določba je bila napisana po vzoru člena 13(d) Konvencije za varstvo izvajalcev, proizvajalcev fonogramov in radiodifuznih organizacij, ki je bila podpisana 26. oktobra 1961 v Rimu (v nadaljevanju: Rimska konvencija). To je potrjeno zlasti v obrazložitvenem memorandumu spremenjenega osnutka Direktive 92/100, v katerem je v zvezi z določbo, ki se obravnava (v osnutku imenovana člen 6a(3)), mogoče prebrati: „odstavek 3, ki je oblikovan po vzoru člena 13 […] ([d]) Rimske konvencije, določa […] izključno pravico priobčitve televizijskih oddaj javnosti *pod pogoji, ki so bili navedeni že v Rimski konvenciji*“.[11] To zgodovino nastanka navedene določbe je poudarilo tudi Sodišče, ki je ugotovilo, da „se področje uporabe pravice do javne priobčitve določi v skladu s členom 13(d) Rimske konvencije, ki to področje omejuje na javno dostopne kraje ob plačilu vstopnine“.[12] Pri pripravi Direktive 92/100 ni bil sprejet noben predlog za razširitev varstva pravice RTV organizacij, da prepovedo ali dovolijo priobčitev svojih oddaj javnosti, onkraj obsega, ki je določen z Rimsko konvencijo.[13]

23. Volja zakonodajalca Unije je bila torej, da se pravici RTV organizacij, da dovolijo ali prepovedo priobčitev svojih oddaj javnosti, dodeli enak obseg, kot ga ima pravica, ki jo varuje Rimska konvencija. Ta pojem javno dostopnega kraja ob plačilu vstopnine zahteva torej razlago, ki je v skladu z razlago tega pojma na podlagi člena 13(d) Rimske konvencije.

24. Stranke, ki so v obravnavani zadevi predložile stališča, vključno s tožečo stranko v postopku v glavni stvari, se strinjajo, da pojem javno dostopnega kraja ob plačilu vstopnine v smislu navedene določbe Rimske konvencije pomeni oziroma je ob sprejetju Konvencije vsekakor pomenil kraj, na katerem je pobiranje vstopnine neposredno povezano z možnostjo gledanja televizijske oddaje, ki se

10 — UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 17, zvezek 1, str. 120.

11 — COM/92/159 final, str. 13. Moj poudarek.

12 — Sodba z dne 4. septembra 2014, Komisija/Svet (C-114/12, EU:C:2014:2151, točka 96).

13 — Glej von Lewinski, S., v M. M. Walter, S. von Lewinski (ured.), *European Copyright Law. A Commentary*, Oxford University Press 2010, str. 327.

tam priobčuje javnosti.[14] Potrebo po določitvi take pravice, kot je določena v členu 13(d) Rimske konvencije, je mogoče pojasniti s prakso, ki je bila na začetku razvoja televizije splošno razširjena, in sicer, da se organizirajo javna predvajanja televizijskih oddaj ob plačilu vstopnine. Šlo je za to, da se je omogočila prepoved organizacije takih uprizoritev, če te niso ustrezale interesom RTV organizacij ali organizatorjev dogodka, ki se je prenašal po televiziji. Vendar se pojem „ob plačilu vstopnine“ v tem primeru ne sme razumeti dobesedno. Kot velja za druge vrste zabave, kot sta kino ali gledališče, je vstop v dvorano, v kateri poteka uprizoritev, mogoč le ob predložitvi dokazila o plačilu, na primer vstopnice. Cena vstopnice pa ne pomeni plačila „vstopnine“ za dvorano, temveč pomeni nadomestilo za možnost ogleda predstave.

25. Če pa plačilo ni neposredno povezano z možnostjo gledanja televizijske oddaje, temveč z drugimi storitvami, na primer z gostinskimi storitvami, položaj ne spada pod pojem „posredovanje javnosti ob plačilu vstopnine“ v smislu člena 13(d) Rimske konvencije. Tako razlago potrjujejo priznani avtorji s področja pravne teorije.[15]

26. Kako v teh okoliščinah ob upoštevanju člena 13(d) Rimske konvencije analizirati storitev, ki vključuje posredovanje televizijskega signala prek sprejemnikov, ki so nameščeni v hotelskih sobah? Predvsem se ne strinjam s trditvijo tožeče stranke v postopku v glavni stvari, da je hotelska soba javno dostopen kraj ob plačilu vstopnine v smislu te določbe, ker so hotelske sobe dostopne le proti plačilu. Kot sem že navedel, se v duhu avtorjev Rimske konvencije pojem plačila „vstopnine“ v resnici namreč ne nanaša na samo dejanje fizičnega dostopa do določenega kraja, temveč zgolj na s tem povezano možnost gledanja oddaje, ki se tam predvaja. Hotelska soba pa se ne plača, da bi se v njej lahko gledale televizijske oddaje, temveč da se v njej prenoči. Možnost gledanja televizije je samo dodatna storitev, ki jo stranka pričakuje tako kot pitno vodo, mini bar ali internetno povezavo.

27. To me pripelje do drugega temeljnega vidika, kar zadeva razlago člena 13(d) Rimske konvencije v okviru priobčitve televizijskih oddaj v hotelskih sobah. Kot sem navedel zgoraj v točki 25, izdajanje računov za storitve, ki niso priobčitev teh oddaj, na primer za gostinske storitve, ne zadošča za ugotovitev, da za tak položaj velja izključna pravica iz te določbe. Enako velja za hotelske sobe, za katere se plača nadomestilo za nastanitveno storitev, pri kateri bi možnost gledanja televizijskih oddaj eventualno lahko bila element, ki pa ne predstavlja bistvenega dela.

28. Ne prepriča me trditev tožeče stranke v postopku v glavni stvari, da se zaradi televizijskega sprejemnika v sobi zviša cena nočitve, tako da bi bilo treba del te cene upoštevati kot nadomestilo za možnost gledanja televizijskih oddaj. Prvič, možnost gledanja televizijskih oddaj v sobah sicer lahko izboljša raven udobja hotela in torej vpliva na ceno nočitve, vendar to ne spremeni dejstva, da gre za splošno ceno nastanitvene storitve, v okviru katere je možnost gledanja televizijskih oddaj le eden od mnogih elementov. Višina cene za to storitev je odvisna od številnih dejavnikov, zato bi bilo nedvomno zelo težko določiti, v kolikšnem obsegu nanjo vpliva dostop do televizijskih oddaj.

29. Poleg tega je treba poudariti, da je dostop do televizijskega signala v hotelski sobi dodatna storitev v primerjavi z osnovno storitvijo, ki je namestitev, in ne obratno. Trditev, ki jo tožeča stranka v postopku v glavni stvari v stališčih v tej zadevi izpelje iz primerjave nastanitvene storitve v hotelski sobi z dodatnimi storitvami, na primer gostinskimi, ki se ponujajo ob predstavah na krajih, kot so kino dvorane in druge podobne dvorane, bom torej štel za neupoštevno. Očitno je, da zagotavljanje takih

14 — Člen 13(d) Rimske konvencije in člen 8(3) Direktive 2006/115 zadevata izdajatelje radijskih in televizijskih programov. Kot v obravnavani zadevi pa težave pri uporabi teh določb v praksi zadevajo predvsem izdajatelje televizijskih programov. Zato se sam v teh stališčih sklicujem zlasti na te izdajatelje. Ta razmišljanja pa v večji ali manjši meri veljajo tudi za izdajatelje radijskih programov.

15 — Glej zlasti Masouyé, C., *Guide de la Convention de Rome et de la Convention Phonogrammes*, OMPI, Ženeva 1981, str. 72 in 73, in von Lewinski, S., *International Copyright Law and Policy*, Oxford University Press 2008, str. 218 in 219.

dodatnih storitev za dodatno plačilo ne izključuje opredelitve priobčitve oddaj javnosti na javno dostopnem kraju ob plačilu vstopnine, kadar se poleg plačila za te storitve plača cena za samo možnost prisostvovanja predstavi, na primer v obliki vstopnice za kino. Kljub temu gre za popolnoma drugačen položaj od nočitve v hotelu.

30. Zato se ne strinjam s trditvijo tožeče stranke v postopku v glavni stvari, da je plačilo nočitve v hotelu z vidika razlage zadevnih pravil bistveno drugačne narave kot na primer plačilo gostinskih storitev. Tudi lastnik kavarne ali restavracije, opremljene s televizijskim sprejemnikom, lahko zato zviša ceno storitev, predvsem ob predvajanju oddaj, ki posebej zanimajo publiko, kot so športni prenosi. Naj opozorim, da se v takem lokalu pogosto ni mogoče usesti za mizo, ne da bi naročili jedi ali pijače, ki se tam ponujajo. Vendar to ne pomeni, da je na primer ceno piva mogoče šteti za plačilo za ogled tega prenosa in da je lokal mogoče šteti za javno dostopen kraj ob plačilu vstopnine, v smislu člena 13(d) Rimske konvencije. Plačilo storitve za nočitev v hotelu je popolnoma enake narave.

31. Poleg tega je razlog za obisk kavarne ali restavracije precej pogosto prav želja po gledanju televizijske oddaje, konzumacija pa je le postranska, medtem ko se hotelska soba redko najame za gledanje televizije. V nasprotju s trditvami tožeče stranke v postopku v glavni stvari storitev, ki vključuje možnost dostopanja do televizijskega signala v hotelski sobi, sama po sebi torej nima samostojne ekonomske vloge.

32. Skratka, podobno kot gostišča in drugi kraji, ki so lahko opremljeni s televizijskimi aparati, vendar na katerih se morebitna plačila ne pobirajo za možnost gledanja televizijskih oddaj, temveč za druge ponujane storitve, hotelske sobe niso javno dostopni kraji ob plačilu vstopnine, v smislu člena 13(d) Rimske konvencije, tako da za priobčitev oddaj RTV organizacij javnosti v teh sobah ne velja izključna pravica teh organizacij, ki jo varuje navedena ureditev.

33. Ker zakonodajalec Unije s sprejetjem člena 8(3) Direktive 92/100 (po spremembi postal člen 8(3) Direktive 2006/115) tega varstva ni nameraval razširiti onkraj obsega iz Rimske konvencije, je treba to določbo ob upoštevanju te konvencije razlagati tako, da v njej uporabljeni pojem javno dostopnega kraja ob plačilu vstopnine ne zajema hotelskih sob.

Razlaga člena 8(3) Direktive 2006/115 v trenutnih tehničnih pogojih in razmerah na trgu

34. Če prav razumem stališča tožeče stranke v postopku v glavni stvari, ta trdi tudi, da je bila omejitev, ki jo člen 13(d) Rimske konvencije določa za obseg varstva pravice RTV organizacij, da odločajo o priobčitvi svojih oddaj javnosti, posledica tehničnih pogojev in razmer na trgu, ki so veljali pri sprejetju te konvencije, in da so se ti danes popolnoma spremenili. Predvsem ugotavlja, da so imeli posamezniki takrat veliko redkeje televizijski sprejemnik in da jih v hotelskih sobah skoraj ni bilo. Po njenem mnenju to pojasnjuje nekoč razširjeno prakso organiziranja javnih predvajanj televizijskih oddaj, dostopnih proti plačilu, ki je posledično upravičila uvedbo navedene pravice RTV organizacij v Rimski konvenciji, ki je bila zasnovana prav kot odziv na to dejansko stanje. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari meni, da pa visoka raven varstva avtorskih in sorodnih pravic, ki jo zagotavlja Direktiva 2006/115, ob upoštevanju spremembe tega položaja danes zahteva drugačno razlago člena 8(3) te direktive.

35. To pa je trditev, ki jo je treba pretehtati. Sam zagovarjam dinamično razlago pravnih določb, s katero se lahko njihovo besedilo prilagodi spremembam dejanskih okoliščin in s katero se torej lahko uresniči cilj teh določb.[16] Vendar pa menim, da to v tej zadevi ni ne potrebno ne mogoče, in sicer iz dveh razlogov.

16 — Glej moje sklepne predloge v zadevi Vereniging Openbare Bibliotheken (C-174/15, EU:C:2016:459).

36. Na prvem mestu, čeprav je bil člen 8(3) Direktive 2006/115 napisan po vzoru določbe Rimske konvencije, ki je bila podpisana leta 1961, se mi ne zdi tako zastarel, kot meni tožeča stranka v postopku v glavni stvari. Razširjenost zasebnih televizijskih sprejemnikov je sicer spremenila način gledanja televizije. Vendar javna predvajanja televizijskih oddaj niso izginila. Predvsem prenosi športnih dogodkov so mnogokrat dostopni javnosti v različnih „navijaških conah“, kino dvoranah, kinu na prostem itd. Te uprizoritve so pogosto plačljive in torej spadajo v okvir pravice, ki jo varuje člen 8(3) Direktive 2006/115.

37. Na drugem mestu, dinamična razlaga pravnih določb je upravičena, le če se z njo upošteva cilj, ki ga je želel zakonodajalec Unije zasledovati z uvedbo teh določb, in če prispeva k uresničitvi tega cilja ob upoštevanju spremembe dejanskih okoliščin, ne da bi ga nadomestila z drugim ciljem. S tega vidika ne bi bilo upravičeno meniti, da če podpisnice Rimske konvencije televizijskih sprejemnikov, nameščenih v hotelskih sobah, niso nameravale izključiti s področja uporabe izključne pravice RTV organizacij, je to zato, ker jih v teh sobah takrat ni bilo, tako da bi bilo treba to konvencijo danes razlagati tako, da se v okvir te pravice vključijo televizijski sprejemniki iz teh sob.

38. Nasprotno, čeprav podpisnice Konvencije niso upoštevale televizijskih sprejemnikov v hotelskih sobah, pa so želele s področja uporabe izključne pravice izključiti primere priobčitve oddaj javnosti na takih krajih, kot so gostišča, kjer za predvajanje takih oddaj ni treba posebej plačati; primer hotelskih sob pa je podoben primeru gostišč.[17] Dinamična razlaga torej zahteva prav to, da se v skladu s ciljem podpisnic Konvencije iz obsega izključne pravice izključijo tudi hotelske sobe.

39. Po mojem mnenju sprememba dejanskih okoliščin, do katere je prišlo od podpisa Rimske konvencije, torej ne upravičuje, da bi se Direktiva 2006/115 razlagala popolnoma drugače od ciljev in volje podpisnic te konvencije.

Druge trditve tožeče stranke v postopku v glavni stvari

40. Tožeča stranka v postopku v glavni stvari v stališčih, ki jih je predložila v tej zadevi, navaja še trditev ekonomske narave. Meni, da imajo upravitelji hotela zaradi ponujanja dostopa do televizijskih oddaj v svojih sobah ekonomsko korist (s televizijskimi sprejemniki se zviša raven udobja hotela in torej cena nočitve), kar ne bi bilo mogoče brez storitev, ki jih zagotavljajo RTV organizacije; te organizacije pa ne prejemajo pripadajočega deleža od teh dobičkov.

41. V zvezi s to trditvijo je treba najprej ugotoviti, da brez storitev, ki jih zagotavljajo izdajatelji televizijskih programov, dejansko ne bi bilo ne ponudbe ne povpraševanja za te storitve, vključno v hotelskih sobah. Ta ugotovitev je torej očitna in v enakem obsegu velja za vse storitve, ki se ponujajo v hotelu.

42. Kar zadeva vprašanje v zvezi z udeležbo pri ekonomskem dobičku, je treba spomniti, da se večina televizijskih oddaj oddaja po tako imenovanem načelu prostega sprejema, kar pomeni, da RTV organizacija ne pobira nobenega prispevka kot nadomestilo za sprejem oddaj. Vendar dobiva sredstva od oglaševanja in drugih komercialnih sporočil (ali v primeru javnih organizacij od različnih vrst subvencij), katerih cena (torej cena oddajnega časa, ki jo RTV organizacija zaračuna oglaševalcu) je odvisna predvsem od ocenjenega števila televizijskih gledalcev. Potencialno povečanje števila televizijskih gledalcev zaradi možnosti sprejema oddaje RTV organizacije tudi v hotelskih sobah ima torej pozitiven vpliv – čeprav je v praksi majhen – na prihodke RTV organizacije. Zato ni mogoče trditi, da RTV organizacije nikakor niso udeležene pri ekonomskem dobičku, ki izhaja iz možnosti dostopanja do televizijskih oddaj v hotelskih sobah.[18]

17 — Glej točko 30 teh sklepnih predlogov.

18 — To ne velja za izdajatelje plačljivih oddaj, ki imajo kljub temu možnost odločati, s kom in pod katerimi pogoji sklepajo pogodbe v zvezi z oddajanjem svojih oddaj. Lahko se torej odločijo, da jih ne dajo na razpolago hotelom ali da to storijo le ob plačilu zadovoljive cene.

43. Nazadnje, kar zadeva učinek, ki ga ima obstoj televizijskih sprejemnikov v sobah na kategorijo hotela – kar je tožeča stranka v postopku v glavni stvari precej poudarjala – je treba ugotoviti, da je ta storitev danes tako razširjena, da je ni le v hotelih najnižje kategorije. Povedano drugače, ponujanje dostopa do televizijskih oddaj v sobah je skoraj nujen pogoj za upravljanje hotela srednje ali višje kategorije.

44. Člen 8(3) Direktive 2006/115 pa RTV organizacijam ne podeljuje zgolj pravice do nadomestila, kot je določen na primer v členu 8(2) te direktive, temveč tudi izključno pravico, da prepovedo ali dovolijo priobčitev svojih oddaj javnosti. To pomeni, da lahko RTV organizacije nasprotujejo temu, da določena oseba javnosti priobči njihove oddaje. Če bi se štelo, da obseg te pravice zajema tudi dostop do oddaj v sobah, bi to povzročilo, da bi se RTV organizacijam priznala možnost, da odločijo, ali oseba lahko zagotavlja hotelske storitve ali ne. Čeprav so podpisnice Rimske pogodbe RTV organizacijam dejansko želele omogočiti, da prepovedo organizacijo javnih in plačljivih predvajanj svojih oddaj, pa jim gotovo niso nameravale podeliti pravice, da odločajo o možnosti ali nemožnosti drugih oseb za opravljanje drugih vrst dejavnosti, v okviru katerih je dostop do televizijskih oddaj le postranski.[19] Razlaga te določbe, ki jo predlaga tožeča stranka v postopku v glavni stvari, bi bila torej očitno v nasprotju s cilji Rimske konvencije in zato tudi z voljo zakonodajalca Unije.

45. Nazadnje, tožeča stranka v postopku v glavni stvari trdi, da mora za pravico RTV organizacij, da odločijo o priobčitvi svojih oddaj javnosti, veljati enako varstvo, kot ga imajo v okviru priobčitve javnosti druge osebe, upravičene do varstva avtorske pravice, na podlagi člena 3 Direktive 2001/29. Ta trditev po mojem mnenju ni upoštevna.

46. V nasprotju s trditvijo tožeče stranke v postopku v glavni stvari ni nobenega neskladja pri tem, da za enako obliko izkoriščanja veljajo drugačne ureditve glede na to, ali zadeva oddaje RTV organizacij ali druge elemente, ki so varovani z avtorsko pravico. Ta razlika izhaja iz ureditev, ki se uporabljajo za te različne elemente varstva. Kot so pravilno ugotovili drugi udeleženci tega postopka, velja za oddaje RTV organizacij, ker izhajajo iz sorodnih pravic, v okviru priobčitve javnosti – v nasprotju z deli, ki so varovana s celostnim varstvom avtorske pravice – samo varstvo, ki je omejeno na priobčitev na javno dostopnih krajih ob plačilu vstopnine. Nič torej ne kaže na to, da je treba raven varstva pravice RTV organizacij, kar zadeva priobčitev njihovih oddaj javnosti, izenačiti z ravnjo varstva, ki se uporablja za druge elemente, ki so varovani z avtorsko pravico.

47. Skratka analiza člena 8(3) Direktive 2006/115 pokaže, da niti zgodovina nastanka niti cilj te določbe in tudi noben drug vidik ne govori v prid razlagi, s katero bi se hotelske sobe vključile v obseg pojma javno dostopnega kraja ob plačilu vstopnine.

Predlog

48. Ob upoštevanju navedenega Sodišču predlagam, naj na vprašanje za predhodno odločanje, ki ga je postavilo Handelsgericht Wien (gospodarsko sodišče na Dunaju, Avstrija), odgovori:

Člen 8(3) Direktive 2006/115/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 12. decembra 2006 o pravici dajanja v najem in pravici posojanja ter o določenih pravicah, sorodnih avtorski pravici, na področju intelektualne lastnine je treba razlagati tako, da namestitev sprejemnikov v hotelskih sobah in dajanje na voljo televizijskega ali radijskega signala prek njih ne pomeni priobčitve oddaj izdajateljev televizijskih programov javnosti na javno dostopnem kraju ob plačilu vstopnine v smislu te določbe.

19 — Kadar kot v obravnavani zadevi pravice RTV organizacij izvršuje organizacija za skupno upravljanje, je seveda cilj kot splošno pravilo pridobiti nadomestilo na podlagi priobčitve javnosti. To ne spremeni dejstva, da lahko RTV organizacije formalno prepovedo tako predvajanje, kar je sicer cilj uvedbe te določbe (glej točko 24 teh sklepnih predlogov in doktrino, ki je navedena v opombi 15).